

Inzichten over de troostende en emancipatorische kracht van liedjes gaan in dit boek hand in hand met bespiegelingen over liefde en relaties, mentale gezondheid, onderwijs, familie, vaderschap, astronomie, klimaatverandering, natuur, spiritualiteit en filosofie. Samen vormen ze een veelkleurig amalgaam, bij elkaar gehouden door inspirerende flarden uit songteksten.

Nee, je bent niet alleen mondt uit in een gloedvol pleidooi om milder te zijn voor onszelf, anderen en uiteindelijk alle levensvormen op onze mooie blauwe planeet. De centrale boodschap: laat ons de diversiteit vieren, maar niet vergeten dat we allemaal in hetzelfde schuitje zitten en samenwerking broodnodig zal zijn om als mensheid nog vooruitgang te boeken.

LEESFRAGMENT

“ Ik heb thuis nooit openlijk gerebelleerd. Dat had zonder enige twijfel met de ziekte van mijn vader te maken. Die zette een rem op elke vorm van puberale aanstellerij. Fel tekeergaan tegen al zo hard geplaagde ouders zou ronduit ongepast zijn geweest. Bovendien werd ik, zoals alle dessertkinderen, rotverwend. Mijn oudere zus en broer hadden moeten strijden voor hun vrijheid, ik kreeg die van mij op een gouden schoteltje aangeboden. Waar moest ik nog voor strijden?

Diep vanbinnen revolteerde ik natuurlijk wel. De schitterende EP *Here's to You, Gang!* (1983) van The Scabs leverde daar de brandstof voor. De vrijgevochtenheid, de behoefte aan een eigen identiteit en de wil om zich af te zetten tegen oudere generaties die frontman Guy Swinnen in de teksten aankaartte, appelleerden rechtstreeks aan mij. Daarenboven waren er de scheermesscherpte en power die de band, aangedreven door drummer Frankie Saenen en bassist Berre Bergen, aan nummers als *Matchbox Car, Is This Life?* en *Trapped By the Rain* meegaf.”

“Aangenaam om te lezen hoe muziek als moreel kompas en raadgever in moeilijke tijden kan dienen.”

GUY SWINNEN, MUZIKANT

LEESFRAGMENT

“Met de derde variant van pesterijen had ik het meest moeite. De *haves* in mijn klas noemden mij met de regelmaat van de klok een seut. Dat was telkens een dolk in mijn hart. Omdat het zo ontstellend onrechtvaardig aanvoelde. Een seut was iemand zonder ruggengraat of karakter. Dat was op mij absoluut niet van toepassing. Akkoord, ik was stil en onopvallend, maar dat betekende nog niet dat ik een braaf en bang wezeltje was. Het probleem was, zoals ik al aangaf, dat ik niet bij machte was om ad rem op de verbale agressie te reageren. Ja, 's avonds, als ik rustig thuis zat, viel mij de rake repliek te binnen. Maar ik kon toch moeilijk 's anderendaags de bewuste pestkop op de schouder tikken. “Zeg, wat die kwetsende opmerking van gisteren betreft, ...”

Een seut, really? Zie je een seut al op zijn kamer wild op en neer springen op het debuut van de Ramones, de bijbel van de punk? Elke keer dat ik met volle borst *Beat on the Brat* meebrulde, zag ik mezelf in mijn levendige fantasie met een baseball bat de bullies de kop inslaan. Tot bloedens toe. En ik beken, dat luchtte wel op. Ik stelde me voor dat Joey Ramone *zijn* vermaledijde vetkuiven ook voor de geest haalde als hij de song zong. Met in zijn mond de smaak van zoete wraak.”

“Beklijvende levensverhalen, opengetrokken met brede, filosofische en maatschappelijke beschouwingen. Mild, zonder alles dood te relativieren. Een waardevolle toon in deze tijden.”

HANS VAN DIJCK, BIOLOOG EN MUZIEKFAN

LEESFRAGMENT

“Er waren momenten dat de idioterie van glazen werpen of putten graven voor eenden onvoldoende was als tegengif voor de zeurende blues van het gemis. Dan werkte nog maar één ding. Zodra een shift erop zat en ik vrij was om te doen en te laten wat ik wilde, nam ik mijn jas en walkman, en sprong over de uitzonderlijk lage kazernemuur. Ik ging dan op stap in de stad en het aangrenzende groen.

Het was een strenge en lange winter in 1987 in Soest. De paden lagen vele weken na elkaar bezaaid met sneeuw. Mijn laarzen knisperden over het witte tapijt en door de hoofdtelefoon klonk de plaat *Gone to Earth* (1986) van David Sylvian, die ik voor het vertrek uit België op tape had gezet. De muziek tilde mij telkens op, trok me los van alles wat me daar terneerdruckte. Mijn hoofd en ziel kwamen ervan tot rust.”